

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: M. G., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Martinem Černým, daňovým poradcem,
sídlem Liberecká 10, 412 01 Litoměřice,

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2015, č. j. 42916/15/5200-10423-806032,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého daňového poradce domáhal zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10. 12. 2015, č. j. 42916/15/5200-10423-806032, kterým byla zamítnuta jeho odvolání a byly potvrzeny dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“), ze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 13. 5. 2015, č. j. 1399504/15/2507-50522-506670, a č. j. 1399539/15/2507-50522-506670. Dodatečným platebním výměrem č. j. 1399504/15/2507-50522-506670 správce daně podle § 143 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 ve výši 335 160 Kč a současně žalobci uložil povinnost uhradit penále z doměřené daně podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu 67 032 Kč. Dodatečným platebním výměrem č. j. 1399539/15/2507-50522-506670 správce daně podle § 143 a § 147 daňového řádu doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012 ve výši 369 627 Kč, doměřil daňový bonus – 26 808 Kč a současně žalobci uložil povinnost uhradit penále z doměřené daně podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu 79 287 Kč. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že smlouvy uzavřené mezi žalobcem a společností MGA CZ, s. r. o., (dále jen „MGA“) neměly formu notářského zápisu, ani nebyly uzavřeny v písemné formě a listina nebyla podepsána před orgánem pověřeným legalizací, a proto byly v souladu s § 132 odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obchodní zákoník“), absolutně neplatné. Žalobce poukázal na to, že se k absolutní neplatnosti právního úkonu dle nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1169/07 přihlíží z úřední povinnosti, a proto měl správce daně snížit příjmy žalobce o 2 656 321 Kč, které obdržel v roce 2011 i 2012 od společnosti MGA. Dle žalobce nebylo možno přijmout závěr žalovaného, že se § 132 odst. 3 obchodního zákoníku na právní úkony mezi společností a jediným společníkem, který je zároveň jednatelem, nevztahuje. Žalobce dále namítal, že dodatečné platební výměry nejsou odůvodněné, protože zpráva o daňové kontrole postrádá hodnocení všech důkazních prostředků, které správce daně provedl v rámci daňové kontroly, a ze zprávy o daňové kontrole není zřejmé, ke kterým důkazním prostředkům správce daně přihlédl a ke kterým důkazním prostředkům nepřihlédl. Zpráva o daňové kontrole tak dle žalobce neobsahuje odůvodnění, jak stanoví daňový řád. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 5/2008-75. Dále uvedl, že dodatečné platební výměry nejsou odůvodněné též z toho důvodu, že zpráva o daňové kontrole byla žalobci pouze předána, nebyla s ním však projednána, přičemž podle § 88 odst. 4 daňového řádu je daňová kontrola ukončena až jejím projednáním.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh řízení a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že žalobce nijak nedoložil neplatnost smluv, které se dovolává. Předmětná smlouva se společností MGA nebyla předmětem soudního přezkumu a ani z jiných okolností nevyplývá, že by absolutní neplatnost smluv nastala. Poukázal na to, že z účetnictví žalobce také neplyne, že by uhrazené částky byly na základě neplatného právního úkonu vráceny uvedené společnosti. Žalovaný konstatoval, že žalobce v průběhu daňového řízení potvrdil, že příjmy od společnosti MGA obdržel za pronájem pracovního stroje a za provedené práce spočívající v technologické přepravě. Žalovaný byl toho názoru, že v dané věci nedošlo k uzavření smluv mezi společníkem a společností MGA, ale mezi touto společností a podnikající fyzickou osobou – žalobcem. Skutečnost, že je žalobce jednatelem a společníkem v předmětné společnosti, je v tomto případě irelevantní, a proto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

se na daný případ § 132 odst. 3 obchodního zákoníku nevztahuje. Na projednávanou věc podle žalovaného nedopadá nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1169/07, neboť dotčené smlouvy nejsou absolutně neplatné. Žalovaný považoval za nutné uvést, že pokud by dané smlouvy byly z nějakého důvodu absolutně neplatné, neznamena to automaticky daňovou neúčinnost příjmů žalobce od společnosti MGA. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 11/2013-84, č. j. 5 Afs 22/2011-72 a sp. zn. 7 Afs 130/2009 žalovaný zdůraznil, že žalobce nijak nezpochybnil, že k obchodním transakcím mezi žalobcem a MGA došlo. Žalobce uvedené transakce potvrdil, provedené práce nerozporoval a z šetření provedených u společnosti MGA daňové orgány zjistily, že žalobce za ně obdržel 2 756 762 Kč v roce 2011 a 2 686 741 Kč v roce 2012. Tyto příjmy pak žalobce nezahrnul do svých příjmů, přičemž MGA výdaje vynaložené na tyto práce zahrnula do daňově účinných výdajů a tyto také uplatnila v daňových přiznáních za předmětná zdaňovací období. Žalovaný proto konstatoval, že uvedené příjmy žalobce byly skutečné, byly vyplaceny za konkrétní poskytnuté služby a odběratel těchto služeb uplatnil výdaje vynaložené na tyto služby.

4. Žalovaný odmítl námitku žalobce spočívající v tom, že dodatečné platební výměry nejsou odůvodněné, neboť zpráva o daňové kontrole postrádá hodnocení všech důkazních prostředků, které správce daně během daňové kontroly prováděl. Žalovaný poukázal na to, že jak seznámení s výsledkem kontrolního zjištění ze dne 10. 2. 2015, tak i zpráva o daňové kontrole obsahují výčet důkazů a jejich hodnocení. Žalovaný dále uvedl, že z protokolu o ústním jednání ze dne 9. 3. 2015 jednoznačně vyplývá, že s daňovým poradcem žalobce byla zpráva o daňové kontrole podrobně projednána, přičemž daňový poradce žalobce neuplatnil žádné námitky vůči způsobu projednání zprávy o daňové kontrole, a protokol tedy bez námitek, návrhů nebo doplnění podepsal.

Správní spis

5. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Podle protokolu o zahájení daňové kontroly ze dne 30. 1. 2014, č. j. 274947/14/2507-05403-507114, správce daně zahájil u žalobce daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden až prosinec 2011 a I. až IV. čtvrtletí roku 2012 a daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2011 a 2012. Výzvou k prokázání skutečností ze dne 15. 8. 2014, č. j. 1858502/14/2507-05403-507114, správce daně žalobce ve vztahu k dani z příjmů vyzval k tomu, aby do patnácti dnů od doručení výzvy doložil a prokázal, že ve výzvě specifikované výdaje žalobce oprávněně zahrnul do daňově účinných výdajů dle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a že se jedná o výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Ve spisové dokumentaci se nachází též daňové doklady č. 201100, 201102, 201104 až 201106, 201108, 201109, 2011004, 2011100, 2011101, 2011103, 2011104 až 2011106, 2011108, 2011109 a 1201201 až 1201210. Těmito daňovými doklady fakturoval žalobce společnosti MGA pronájem vozů, popřípadě pronájem vozů a pohonné hmoty.
6. Ve zprávě o daňové kontrole č. j. 607331/15/2507-60562-507114, která byla se žalobcem, jehož zastupoval jeho daňový poradce, projednána dne 9. 3. 2015, správce daně popsal svá zjištění učiněná v průběhu daňové kontroly a vyjádřil se k jednotlivým provedeným důkazům. Na základě této zprávy o daňové kontrole vydal správce daně dodatečné platební výměry ze dne 13. 5. 2015, č. j. 1399504/15/2507-50522-506670, a č. j. 1399539/15/2507-50522-506670. Proti těmto dodatečným platebním výměrům podal žalobce prostřednictvím svého daňového poradce odvolání ze dne 11. 6. 2015, které doplnil podáními doručenými

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správci daně dne 20. 7. 2015 a dne 27. 7. 2015. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 20. 12. 2015.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Stěžejní otázkou v dané věci je posouzení toho, zda měly daňové orgány snížit příjmy žalobce o plnění, které žalobce obdržel od společnosti MGA, v níž je žalobce jediným společníkem a jednatelem. Žalobce totiž považoval smlouvy uzavřené mezi ním a uvedenou společností za absolutně neplatné pro nedodržení formy, jak předpokládá § 132 odst. 3 obchodního zákoníku.
11. Předně soud zdůrazňuje, že mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce byl skutečně jediným společníkem i jednatelem společnosti MGA, že obdržel platby od této společnosti za provedené práce a uskutečněné služby, které nezahrnul do svých příjmů, přičemž MGA výdaje vynaložené na tyto práce zahrnula do daňově účinných výdajů a tyto také uplatnila v daňových přiznáních za předmětná zdaňovací období. Dále nebylo mezi účastníky sporné to, že mezi žalobcem a společností MGA nebyly uzavřeny písemné smlouvy o provedení prací a poskytnutí služeb.
12. Podle § 132 odst. 3 obchodního zákoníku *smlouvy uzavřené mezi společností a jediným společníkem této společnosti, pokud tento společník jedná rovněž jménem společnosti, musejí mít formu notářského zápisu nebo písemnou formu a listina musí být podepsána před orgánem pověřeným legalizací.*
13. V rozsudku ze dne 27. 4. 2011, sp. zn. 29 Cdo 1464/2009, Nejvyšší soud uvedl, že „podle ustanovení § 132 odst. 3 obch. zák. platilo, že smlouvy uzavřené mezi společností (rozuměj společností s ručením omezením) a jediným společníkem této společnosti, pokud tento společník jedná rovněž jménem společnosti, musejí mít písemnou formu. Požadavek písemné formy (v nyní účinném znění formy notářského zápisu nebo písemné formy s ověřeným podpisem) pro smlouvy uzavírané mezi osobami uvedenými v citovaném ustanovení je motivován zejména potřebou ochrany třetích osob. Obchodní zákoník přitom neomezuje jeho použití pouze na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vybraná smluvní ujednání, ani jej nespojuje toliko se smlouvami výslovně upravenými jako smluvní typ v občanském nebo obchodním zákoníku. Požadavek písemné formy je proto nutné vztáhnout – ve výše vymezených případech (tj. v situaci, kdy je smlouva uzavírána mezi společností s ručením omezeným a jejím jediným společníkem, jedná-li tento společník rovněž jménem společnosti) – na všechny smlouvy, včetně smluv zákonem výslovně nepojmenovaných (tzv. inominátních)“. Stejný názor zopakoval Nejvyšší soud např. v rozhodnutí ze dne 28. 7. 2014, sp. zn. 29 Cdo 689/2014.

14. Z výše uvedených závěrů Nejvyššího soudu, které zdejší soud plně respektuje a vychází z nich, je patrné, že smlouvy uzavřené mezi žalobcem jako jediným společníkem a jednatelem společnosti MGA a touto společností (zjevně uzavřené v ústní formě nebo konkludentně) jsou pro nedodržení předepsané formy absolutně neplatné. Závěr žalovaného o tom, že v dané věci nedošlo k uzavření smluv mezi společníkem a společností MGA, ale mezi touto společností a podnikající fyzickou osobou – žalobcem, a proto se na daný případ § 132 odst. 3 obchodního zákoníku nevztahuje, je zcela chybný. Nesprávný názor žalovaného vychází z nepochopení institutu fyzické osoby a tzv. podnikající fyzické osoby. Fyzická osoba je právní pojem, který odlišuje člověka od jiných právních subjektů, přičemž podnikající fyzickou osobou je tentýž člověk, který je však podnikatelem ve smyslu § 2 obchodního zákoníku. Zcela nepřipadné je pak odlišování, zda žalobce uzavřel smlouvy se společností MGA jako fyzická osoba podnikající, nebo nepodnikající, jak činí žalovaný, neboť se vždy jedná o jednu a tutéž fyzickou osobu, tj. o stejný subjekt práva. Pokud tedy žalobce uzavřel se společností MGA smlouvy jako jediný společník a jednatel (jde tak o tzv. jednočlennou společnost), dopadá na tyto právní úkony úprava obsažená v § 132 odst. 3 obchodního zákoníku. Jelikož smlouvy sjednané mezi žalobcem a společností MGA nebyly uzavřeny v zákonem stanovené formě, jsou smlouvy stíženy sankcí absolutní neplatnosti.
15. Chybný závěr žalovaného však nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Správný je totiž poukaz žalovaného na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu stran účinků absolutní neplatnosti soukromoprávních úkonů, jež byly podkladem veřejnoprávního rozhodnutí o doměření daně. V žalovaném zmíněném rozsudku ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 Afs 22/2011-72, (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud vyslovil, že otázku absolutní neplatnosti „*jsou správní soudy všech instancí povinny posuzovat z úřední povinnosti (viz judikatura Ústavního soudu zejména k prekluzi; např. nález ze dne 15. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 2082/09, obsahující odkazy i na starší judikaturu k těmto otázkám, zejména na nález ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, v němž zmínku o povinnosti ex offio přiblížit k absolutní neplatnosti výslovně zmiňuje bod 25).* K případné neplatnosti úkonů, jež měly být základem sporné daňové povinnosti, jsou povinny přiblídnout všechny orgány veřejné moci z úřední povinnosti a tato otázka může být učiněna předmětem řízení v kterékoli jeho fázi, a to ať již na základě námitky účastníka nebo na základě jakýchkoli jiných skutečností, jež se dostanou do sféry příslušného orgánu a z nichž vyplývá, že by pro posouzení otázky platnosti rozhodného právního úkonu mohly být relevantní (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2010, č. j. 7 Afs 130/2009 - 200). Jak vyplývá např. z rozsudku zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2011, č. j. 9 Afs 81/2010 - 180, ani absolutně neplatný soukromoprávní úkon ještě a priori neznamená, že takový úkon je irrelevantní z daňového hlediska. Současně však Nejvyšší správní soud zdůraznil, že daňové účinky absolutně neplatných soukromoprávních úkonů nenastávají tehdy, vyžaduje-li daňové právo, že určitý právní následek může nastat pouze na základě existujícího (platného) soukromoprávního úkonu určité konkrétní povahy (viz např. rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2005, č. j. 2 Afs 94/2004 - 50, publ. pod č. 979/2006 Sb. NSS, případně rozsudek ze dne 17. 4. 2008, č. j. 7 Afs 8/2007 - 49, www.nssoud.cz)". Tyto závěry soud plně sdílí a neshledává důvod se od nich jakkoli odchýlit.

16. Aplikuje-li soud výše uvedené závěry na projednávanou věc, musel posoudit, zda nastaly daňové účinky absolutně neplatných smluv uzavřených mezi žalobcem a společností MGA. V daném případě byly smlouvy reálně v předmětných zdaňovacích obdobích dodržovány, plnění dle smluv žalobce pro společnost MGA vykonal, práce a služby mu byly danou společností uhrazeny, přičemž společnost MGA zahrnuje plnění uhrazené žalobci do svých daňově uznatelných nákladů. Smluvní strany mezi sebou poskytnutá plnění nijak nezpochybňují. Zákon o daních z příjmů přitom nestanoví, že právní následky plnění na základě smluv uzavřených mezi žalobcem a společností MGA mohou nastat pouze na základě jejich platného sjednání, jako je tomu např. při převodu nemovité věci u daně z nabytí nemovitých věcí. Jelikož tedy žalobce ani společnost MGA nijak nereflektovaly soukromoprávní důsledky absolutní neplatnosti uzavřených smluv, nemá jejich absolutní neplatnost žádné relevantní daňové důsledky. Daňové orgány proto nepochybily, pokud plnění, které žalobce obdržel od společnosti MGA, zahrnuly pod jeho příjmy z podnikání a samostatné činnosti. Námitky žalobce, podle nichž měly daňové orgány snížit příjmy žalobce u daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 a 2012 o plnění vyplacená na základě absolutně neplatných smluv společností MGA, proto nejsou opodstatněné.
17. Žalobce dále namítal, že zpráva o daňové kontrole postrádá hodnocení všech důkazních prostředků, které správce daně provedl v rámci daňové kontroly, a že není zřejmé, ke kterým důkazním prostředkům správce daně přihlédl a ke kterým důkazním prostředkům nepřihlédl. Soud k této námitce poznamenává, že žalobce ve své námitce nespécifikoval, které konkrétní důkazní prostředky správce daně neměl hodnotit ani ke kterým navrženým důkazním prostředkům neměl přihlédnout. K takto obecně formulované námitce žalobce soud po podrobném prostudování zprávy o daňové kontrole a obsahu správního spisu konstatuje, že zpráva o daňové kontrole splňuje veškeré zákonné náležitosti stanovené v § 88 daňového řádu. Zpráva o daňové kontrole obsahuje jak výsledek kontrolního zjištění, tak i hodnocení důkazů zjištěných v průběhu daňové kontroly. Ve zprávě o daňové kontrole jsou uvedeny důkazní prostředky, které byly v rámci daňové kontroly získány a jimiž byly zejména pokladní doklady, daňové doklady a daňová evidence žalobce. Tyto důkazní prostředky též správce daně ve zprávě o daňové kontrole hodnotil. Jelikož správce daně provedl veškeré žalobcem navržené důkazní prostředky, nemohl správce daně ve zprávě o daňové kontrole popsat důkazní prostředky, které nebyly provedeny a z jakého důvodu. Tudíž ani v tomto směru správce daně nepochybil. Námitka žalobce je proto nedůvodná.
18. Soud se dále zabýval poslední námitkou žalobce stran toho, že mu zpráva o daňové kontrole byla předána, ale nebyla s ním projednána. Projednání zprávy o daňové kontrole je postup, kdy správce daně zaznamená všechna vyjádření, návrhy a námitky daňového subjektu k jejímu obsahu a své stanovisko k nim, popřípadě výsledky doplněného dokazování (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 27. 1. 2006, č. j. 59 Ca 14/2004-29, publ. pod č. 838/2006 Sb. NSS). Jelikož zpráva o daňové kontrole slouží jako podklad pro případné doměření daně, přičemž jejím projednáním a podepsáním je daňová kontrola ukončena, zakotvuje daňový řád právo daňového subjektu vyjádřit se před vlastním uzavřením zjišťování skutkového stavu věci a eventuálním vydáním dodatečného platebního výměru k jejímu obsahu a navrhnout případně její Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

doplnění. Toto právo musí obsahovat nejen seznámení daňového subjektu se závěry správce daně, ale i jeho vyjádření ke zjištěným výsledkům, stejně jako reakci správce daně na toto vyjádření (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2001, sp. zn. IV. ÚS 121/01, obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2007, č. j. 2 Afs 93/2006-75, nebo ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Afs 45/2017-37).

19. V projednávané věci byl daňový poradce žalobce seznámen s výsledky kontrolního zjištění písemností ze dne 10. 2. 2015, č. j. 412393/15/2507/-60562-507114, která obsahuje podrobné seznámení se závěry správce daně, důkazy, z nichž správce daně vycházel, jakož i jejich hodnocení. Na tuto písemnost reagoval žalobce prostřednictvím svého daňového poradce podáním ze dne 19. 2. 2015 tak, že souhlasí se zjištěními správce daně kromě hodnocení příjmů plynoucích ze smluv mezi ním a společností MGA, neboť tyto smlouvy jsou absolutně neplatné; o poskytnutí lhůty k vyjádření žalobce správce daně nepožádal. Následně byl při jednání dne 9. 3. 2015 seznámen s reakcí správce daně na jeho podání ze dne 19. 2. 2015 a též s ním byla zpráva o daňové kontrole projednána, což daňový poradce žalobce stvrdil svým podpisem na protokolu č. j. 607304/15/2507-60562-507114, aniž by daňový poradce žalobce vznesl jakékoli návrhy, vyjádření nebo výhrady proti obsahu protokolu. Z uvedeného plyne, že smysl a účel projednání zprávy o daňové kontrole byl v projednávané věci dodržen, neboť žalobce byl prostřednictvím svého daňového poradce seznámen se závěry správce daně, bylo mu umožněno se k závěrům správce daně vyjádřit a navrhnout důkazní prostředky. S ohledem na výše uvedené soud neshledal, že by byl žalobce zkrácen na svých právech při seznámení se s výsledkem kontrolního zjištění a projednání zprávy o daňové kontrole. Námitka žalobce, že s ním nebyla projednána zpráva o daňové kontrole, je proto nedůvodná.
20. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. května 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)